

ACHTERKLAPS

Dictee

Ja, zei ik haar, mijn zoon deed het ook goed in het eerste leerjaar. Zij is Marokkaanse, hier naar school geweest en gedreven bezig met het schoolwerk van haar kind. Dictee, dat deden ze veel. Want dat was belangrijk om te doen met je kind, het veel laten schrijven. Haar kind zou het goed doen op school (niet zoals die andere kindjes) en daarbij was dictees maken een sleutelbegrip. Ze zag ongetwijfeld aan mijn blik dat dat bij ons thuis niet gebeurde. En met de stempel van 'Luie moeder die geen dictees geeft' op mijn voorhoofd en een licht schuldgevoel fietste ik weg.

Tot ik mijn toverwoord vond – altijd te laat, zo gaat dat immers steeds. *Functioneel!* Hij schrijft wel degelijk, de zoon. Een wens op de verjaardagskaart voor Paul, met de au van pauw. Een menubordje bij bezoek, 'wijn' en 'kaas' netjes op de lijn. Het woord 'huiswerk' voor papa die laat werkt en een rijtje sommen er onder.

In de avondgroep 'beter lezen en schrijven' zitten anderstalige mannen die mekaar gemoedelijk met 'mijnheer de directeur' aanspreken. Overdag vellen ze bomen en plukken tomaten en gebruiken ze namen van bomen en materialen die ik nauwelijks ken. Ze leggen straten aan en vloeken zo vlot als iedere Vlaamse bouwvakker. Na jaren oefenen vullen ze zeer geconcentreerd, letter na letter, een strookje in. Bij dictee horen ze moeilijk het verschil tussen een 'e' en 'i', de doffe 'e' laten ze vallen en 'melk' wordt 'melek'. En hun zonen zitten in de lagere school en nooit, nooit zullen ze die nog inhalen met lezen en schrijven. Hoeveel dictees ik ook geef.

Renilde Janssens

Centrum Basiseducatie Halle-Vilvoorde

renilde.janssens@cbehalle-vilvoorde.be